

Sygn. akt VPz 31/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Wilga (spr.)

Sędziowie: SSO Krzysztof Głowczyński

SSO Andrzej Marek

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2013 roku w Legnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa E. Ż.

przeciwko (...) w Ś.

o zapłatę

na skutek zażalenia strony pozwanej

na postanowienie Sądu Rejonowego - Sądu Pracy w Lubinie

z dnia 25 kwietnia 2013 roku

sygn. akt IV P 363/12

postanawia:

- oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Lubinie oddalił wniosek o wyłączenie SSR A. K. od prowadzenia sprawy z powództwa E. Ż. przeciwko (...) w Ś..

W uzasadnieniu wskazał, iż nie stanowi dowodu na bezstronność Sędziego Referenta treść oświadczenia dołączona do wniosku. Zdaniem Sądu zarzuty w nim zawarte są jednostronne, nieoparte żadnym dowodem i stanowią jednostronną relację ze zdarzenia, które miało miejsce ponad 6 lat temu, osoby, która nie jest ani stroną, ani świadkiem toczącego się sporu.

Wskazane zarzuty nie były personalne, dotyczyły organizacji tymczasowej opieki nad dziećmi ze Żłobka (...). Skarga była jedna i dotyczyła jednego zdarzenia, a córka Sędzi referent przebywała w Żłobku (...) jedynie w okresie wakacyjnym. Brak informacji, w jakich okolicznościach i na czyją prośbę oświadczenie zostało sporządzone, podważa jego wiarygodność.

Nadto fakt złożenia przez Sędzię Referent skargi na Kierownika Żłobka (...) w L., miał miejsce ponad 6 lat temu. Był on zatem doskonale znany Dyrektor strony pozwanej jeszcze przed wszczęciem postępowania.

Wskazał Sąd Rejonowy, również iż podnoszone uchybienia co do sposobu protokołowania zeznań świadków nie mogły uzasadniać wniosku kiedy pozwana korzysta z pomocy zawodowego pełnomocnika i ma uprawnienia do bieżącego powoływania się na nie w formie wniosku o sprostowanie protokołu rozprawy.

Natomiast procesowe decyzje sędziego prowadzącego postępowanie w przedmiocie dopuszczenia dowodów podlegają ocenie w ramach postępowania instancyjnego. Zastrzeżenia w tym przedmiocie powinny być zgłoszone w środkach odwoławczych.

Postanowienie powyższe zaskarżyła zażaleniem strona pozwana zarzucając naruszenie art. 49 kpc poprzez oddalenie wniosku o wyłączenie SSR A. K. od rozpoznania sprawy.

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosiła, iż Sąd Rejonowy w sposób nieuprawniony podważył wiarygodność złożonego w sprawie oświadczenia A. K.(1) z uwagi na brak wiedzy co do okoliczności jego złożenia. Samo zaś oświadczenie Sędzi wskazuje, iż jej stosunek do strony pozwanej nie jest bezstronny, skoro w dalszym ciągu zarzuca, iż rozprawy są nagrywane, mimo złożenia przez stronę pozwaną w tym względzie zaprzeczającego oświadczenia.

Strona skarżąca wskazała również, iż przy okazji innej rozpoznawanej sprawy przeciwko niej była składana na sędziego którego wniosek dotyczy skarga.

Twierdziła również, iż w jej ocenie sędzia w toku sprawy patrzy się na dyrektora strony pozwanej z nienawiścią.

Powódka w odpowiedzi na zażalenie wniosła o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 49 kpc Sąd wyłącza sędziego na jego żądanie lub na wniosek strony, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, że mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie. Aby wyłączenie sędziego odpowiadało celowi wprowadzenia powyższego przepisu do kodeksu postępowania cywilnego tj. zabezpieczenia prawa strony do bezstronnego rozpoznania jej sprawy koniecznym jest, aby było spowodowane nie subiektywnym wrażeniem strony o konieczności wyłączenia sędziego lecz, aby wynikało z konkretnych faktów, świadczących o różnym traktowaniu stron, nieprzychylności wobec jednej ze stron. Tylko takie traktowanie może u strony (a także u postronnych) wywołać wątpliwości co do bezstronności sędziego i stać się powodem wniosku o jego wyłączenie.

Przyjmuje się, iż hipotezie art. 49 kpc odpowiada jedynie taka sytuacja, w której strona wykaże istnienie między nią, a wskazanym sędzią określonego stosunku emocjonalnego, który jednak – co istotne – dla każdego obiektywnego obserwatora (a nie jedynie w subiektywnym odczuciu strony) na podstawie doświadczenia życiowego, mógłby wywołać wątpliwości co do bezstronności sędziego.

Przedstawione wyżej warunki stosowania instytucji wyłączenia sędziego na wniosek strony przewidziane w art. 49 kpc w rozpoznawanej sprawie nie zachodzą.

Zaskarżone postanowienie oddalające wniosek strony w tym przedmiocie jest trafne. Nie narusza powyższego przepisu.

Do odmiennej oceny, wbrew twierdzeniom zażalenia, nie upoważnia treść dołączonego do wniosku o wyłączenie oświadczenia A. K.(1), które dotyczy zdarzenia z 2007 roku. Co do przedstawionych w nim okoliczności wypowiedziała się SSR A. K.. Z jej oświadczenia wynika, iż w okolicznościach opisanych w oświadczeniu A. K.(1) nie spotkała się osobiście z kierownikiem Żłobka (...). Nie wie czy aktualny dyrektor strony pozwanej pełniła w tym czasie tę funkcję.

W ocenie Sądu II instancji brak jest jakichkolwiek podstaw do odmówienia wiary twierdzeniom SSR A. K.. Nadto opisane zdarzenie miało miejsce około 6 lat temu i trudno w sposób obiektywnie uzasadniony obecnie zarzucać, aby mogło mieć jakikolwiek wpływ na emocjonalny stosunek sędziego do przedstawiciela strony pozwanej. Twierdzenia przeciwne sprzeczne są z zasadami doświadczenia życiowego. Nie zostały ponadto poparte przykładami zachowania sędziego prowadzącymi do odmiennych wniosków. Takim przykładem nie może być zachowanie dotyczące ustalenia czy rozprawa była przez stronę pozwaną nagrywana. W tym zakresie sędzia korzystała z uprawnienia i realizowała obowiązki w zakresie kierowania rozprawą wynikające z art. 155 kpc. Jej nawet nieuzasadnione przekonanie w tym, że rozprawa była nagrywana nie uzasadnia wniosku o wyłączenie skoro nie rodzi konsekwencji w postaci okoliczności stanowiących uzasadnione wątpliwości co do bezstronności sędziego. Powoływanie się przez stronę pozwaną na kierowanie pod jej adresem nieprzyjaznych spojrzeń nie może być argumentem wystarczającym do uznania istnienia takich wątpliwości.

Tak samo jak złożona w innej sprawie przez inną stronę – uznana zresztą za niezasadną – skarga na treść wypowiedzi sędzi zawartej w ustnych motywach wyroku.

Mając powyższe na uwadze zażalenie jako bezzasadne oddalono na podstawie art. 397 §2 w zw. z art. 385 kpc. Stanowi ono bowiem jedynie, podobnie jak sam wniosek o wyłączenie wyraz subiektywnej, ale nieznajdującej oparcia w obiektywnych faktach oceny zachowania SSR A. K. i sposobie prowadzenia przez nią postępowania.